

thi det behøver ikke at være Huusfædre, muligt gamle ublevede Enker, forøvrigt maaskee meget gode og kristelige Qvinder, eller andre Personer med Huusstand, hvilke skulle boe indenfor een Miils Afstand fra Kirken, hvad der med andre Ord vil sige, at de skulle boe indenfor et Omfang af 3 □ Miil. Naar denne Bestingelse derimod ikke længer er tilstede, eller naar der fremkommer en Vægning for at efterkomme det almindelige Tilshyns Forrifter, skal Hans Majestæt, efter Indstilling af Kirke- og Underviisningsministeren, kunne tage Bemhyndigelsen tilbage. Hvad det gjælder om, er altsaa om at finde de Ti. Naar man nu tænker sig det virkelige Forhold og tænker sig, at der blev Spørgsmaal om at tage Bemhyndigelsen tilbage, troer man da ikke, at der mellem disse Ti let vilde blive optaget Adskillige af dem, som man kalder Straaamænd (Ehmann: eller Straaqvinder), ja, Straaqvinder?

Men lad os nu ogsaa dernæst see hen til, hvilken Betydning dette Lovforslag iøvrigt vil faae for det kirkelige Liv, naar det tænkes anvendt paa nogle Steder udenfor Nyslinge, thi paa nogle Steder udenfor dette maae vi dog tænke os det anvendt, hvis vi overhovedet skulle vedtage det. Troer man, at det vilde være muligt, at den her foreslaaede Lov vilde kunne bestaae isoleret ved Siden af vor øvrige Kirkeforfatning uden Indvirkning paa denne, eller troer man, at der ikke ved dette Lovforslag vilde gjøres et dybt Skaar i denne Forfatning, der vel kan have sine Mangler, men som man dog endnu ikke har prøvet gennem en ordentlig Discussion, og for hvis fremtidige Skikkelse man ikke har vedtaget Nogetsomhelst? Hvis vi tænke os, at den foreslaaede Lov faaer nogen Virkning, saa vil der jo rundt omkring i Landet opstaae Menigheder, der selv vælge og selv lønne deres Præster, ved Siden af de større organiserede Sognemenigheder, for hvem Kongen besidder Præster. Men er der nu Noget, der kan tvivle paa, at disse Menigheder og disse Præster om meget kort Tid ville, visjelig med Uret, men i god Tro, efter menneskelig Svaghed optræde med Klage over den uhyre Ubillighed, der ligger i, at de saa og fattige Menninger selv skulle sørge for deres Præst, og at han skal leve af de tarvelige Indtægter,

som de kunne forskaffe ham, medens der ved Siden af ham sidder en Sognepræst med rigelige Indtægter og mange andre Fordele? Er det ikke absolut nødvendigt for den hele Ordning at tage Hensyn hertil? Og hvorledes troer man dernæst, at Forholdet vil blive i disse Menigheder? Den ærede Kirke- og Underviisningsminister sagde, at det gik over hans Forstand at see, hvorledes den foreslaaede Foranstaltning skulde kunne forstyrre Menighedslivet i Sognene. Jeg skal ikke tale om, hvad der gaaer over min Forstand, thi ellers kunde jeg sige, at selve Tvivlen derom gaaer over min Forstand. Naar man lader smaa Menigheder danne sig, der træde ud, fordi de ikke finde sig tilfredsstillede ved det almindelige Menighedsliv og ved de Kræfter, som der ere tilstede, er det saa ikke naturligt og nødvendigt, er det ikke Noget, der maa skee, uden at vi i og for sig kunne badle noget Menneske derfor, at disse Menigheder, ifølge deres stærke Overbeviisning om at besidde den Ret, som Alle mene at have, og som navnlig alle udtrædende Minoriteter troe at besidde til at udbrede deres Ansæelser, ville søge at undergrave Sognemenighederne og ville søge at drage ogsaa de øvrige Menighedsmedlemmer fra den almindelige kirkelige Forbindelse hen til dem selv? Det kan ikke være Andet; disse Mennesker maatte være organiserede ganske anderledes end alle andre Mennesker, hvis de ikke gjorde det. Men hvorledes vil Forholdet fremdeles stille sig i mange andre Retninger? Disse Menigheder skulle jo efter Lovforslaget være underkastede det almindelige kirkelige Tilshyn af Provst og Biskop. Her støder jeg igjen paa en af de tidligere omtalte besynderlige Vendinger i Ministerens Foredrag forleden. Den ærede Minister sagde: „Der er saa Mange, der just ikke tage meget Hensyn til Tilshynet; lad os da modtage de Menigheder, der forlange, der ville ind under Tilshynet“. Men hvem forlanger Tilshynet, hvem vil ind under Tilshynet? Sa, det vil den ene lille Menighed i Nyslinge, som nu har stillet sig saaledes udenfor, at den ikke ret kan finde Anerkjendelse. Den vil anerkjendes, og forsaavidt vil den ind under Tilshynet. Men alle de andre Menigheder, der først efterhaanden ville danne sig, de forlange sandelig ikke